

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/123/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1118010427
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tibor Kubík
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1118010427.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Tibora Kubíka a sudcov JUDr. Karola Kováča a JUDr. Vladimíra Buchvalda, v trestnej veci proti obvinenému W. M., pre úmyselný zločin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c/, ods. 4 písm. c/ Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 9T/33/2018 zo dňa 04. 10. 2018, na verejnom zasadnutí konanom dňa 08. 01. 2019, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného W. M., nar. XX. XX. XXXX z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 9T/33/2018 zo dňa 04. 10. 2018 bol obžalovaný W. M., I.. XX. XX. XXXX O. Z., Z. Z., Č. X, od 15. 03. 2018 vo väzbe, uznaný za vinného pre úmyselný zločin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c/, ods. 4 písm. c/ Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

„27.06.2017 v čase od 19.20 hod do 19:25 hod v Bratislave na J. U. číslo X v priestoroch kaplnky N. E. B. pristúpil z pravej strany k poškodenému R.. W. G. sediacemu na lavici a povedal „je mi strašne zle“ a zvalil sa na pravú stranu tela poškodeného a z otvorenej tašky, ktorú mal poškodený prevesenú cez rameno a ktorá bol položená na lavici vedľa poškodeného, vybral hnedú koženú peňaženku poškodeného v hodnote 10,-€, obsahujúcu finančnú hotovosť vo výške 50,-€, platobnú kartu Maestro vydanú Slovenskou sporiteľňou, a. s. na meno poškodeného, rôzne zákaznícke karty a zľavové karty, následne sa obvinený zvalil na zem medzi lavice a na nohy poškodeného a povedal „zavolajte mi sanitku, prosím Vás“, na čo poškodený zareagoval, tak, že odišiel do sakristie zavolať pomoc, počas čoho obvinený s odcudzenou peňaženkou poškodeného ako so svojou vstal a z uvedeného miesta ako aj z kostola odišiel na neznáme miesto.“

Za to bol obžalovaný W. M. súdom prvého stupňa odsúdený podľa § 212 ods. 4 Tr. zákona, s poukazom na § 37 písm. m/, § 38 ods. 2, § 38 ods. 4, s použitím § 42 ods. 1 Tr. zákona, na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov a 6 (šesť) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. ho okresný súd pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Taktiež, podľa § 73 ods. 1 Tr. zák. s poukazom na § 73 ods. 2 písm. d/ Tr. zák. mu súd uložil aj ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou. So zreteľom na uložený súhrnný trest okresný súd podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zároveň zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 5T/37/2018 zo dňa 28. 03. 2018, právoplatného dňa 31. 07. 2018, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení podal odvolanie obžalovaný čo do výroku o vine ako aj trestu, ktoré odôvodnil tak sám, ako aj osobitným písomným podaním prostredníctvom svojho obhajcu.

V písomných dôvodoch odvolania obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu podrobne rozobral zistený skutkový stav, ako aj právnu kvalifikáciu skutku a poukázal na skutočnosť, že vykonaná rekognícia v prípravnom konaní nebola úplne zjavne vykonaná zákonne konformným spôsobom. Kamerový záznam, z ktorého boli urobené fotky a ukázané poškodenému pred rekogníciou je podľa odvolateľa nezákonný, nakoľko z informácií od obvineného je zrejmé, že priestor nebol označený s upozornením na kamerový systém. Pri zadržaní v rámci bežného rozhovoru policajti ho informovali o skutočnosti, že bol zachytený kamerovým záznamom, kde ho opoznal aj poškodený. Opakoval, že on v tých priestoroch nevidel žiadne kamery, čo vyplýva aj z výpovede poškodeného, keď nepriamo potvrdzuje ohľadne kamier, keď uviedol, že až v čase keď sa vrátil do kostola a hľadal svoju peňaženku baterkou, tak vtedy mu reholný brat povedal, že majú v kostole kamery. Uvedená skutočnosť podľa neho má význam z pohľadu toho, aká by bola jeho (obvineného) výpoveď, ak by nemal vedomosť, že sa nachádza na kamerovom zázname (nezákonne) a že bol opoznaný poškodeným (nezákonne vykonanou rekogníciou). Podľa neho rozhodne by bolo len ťažko možné konštatovať v napadnutom rozsudku, že argumentácia obhajoby ohľadne nezákonnosti je bezpredmetná, nakoľko svoju prítomnosť v kostole obvinený nerobil spornou. Ak by sa pri rekognícii postupovalo zákonne - bez predchádzajúceho ukazovania fotiek z kamerového záznamu, vyššie uvedené pochybnosti by nevznikli. Navrhol preto, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a vo veci rozhodol sám a to tak, že ho podľa § 285 písm. a/ Tr. por. oslobodí.

Ak by mal odvolací súd iný názor a považuje konanie predchádzajúce rozsudku súdu prvého stupňa za zákonné, dáva odvolateľ do pozornosti to, že v danom prípade ide o klasický prípad tvrdenia proti tvrdeniu. Okresný súd len výpovede poškodeného považuje za jednoznačné a vierohodné, pričom jeho ako obžalovaného za značne účelové, nevierohodné, absolútne nelogické. Podľa neho okresný súd nesprávne vyhodnotil jednotlivé výpovede, dôkaznú situáciu vyhodnotil zle, nakoľko nie je totiž zrejmé, pri podrobnom skúmaní časových úsekov, ktoré uvádzali poškodený a obžalovaný, či vôbec bol obžalovaný v bezvedomí, prípadne či bol len v mdlobách, kedy sčasti vnímal dej okolo seba. Poškodený uviedol, že po 15 až 30 sekundách, keď sa vrátil na miesto, kde zanechal obvineného po páde, tak tento tam už nebol. Obžalovaný uvádza cca 1 minútu. Uvádza, že obhajoba si neuzurpuje právo správneho výkladu tejto situácie, avšak rozhodne z pohľadu obhajoby sa jedná o neobjasnený, a teda spochybnený časový a dejový priebeh. Napriek tomu, že sa súd I. stupňa zaoberal podrobne výpoveďou obžalovaného, vôbec nerozanalyzoval výpoveď poškodeného, keď úplne opomenul opakované tvrdenia poškodeného, a to jednak vo výpovedi zo dňa 19. 04. 2018, kedy na otázku obhajcu, či videl na vlastné oči, že by mu obvinený zobral peňaženku, odpovedal : „Nie, nevidel.“ Na ďalšiu otázku obhajcu, či si prezrel priestor, kde sa v inkriminovanom čase nachádzal a či môže so 100% istotou vylúčiť, že by nedošlo k odcudzeniu, ale iba k strate peňaženky, svedok odpovedal "Nemôžem na 100% tvrdiť, že to bol on, ale z logiky veci vyplývalo..." Na ďalšiu otázku obhajcu, či môže vylúčiť, že mu peňaženka vypadla a tá osoba mu ju zobrala nie z tašky, ale ju proste zodvihla a odišla s ňou, svedok odpovedal, že to vylúčiť to 100% nemôže. Na poslednú otázku, či nemohlo dôjsť k zámene osoby obžalovaného s inou osobou, sa v podstate poškodený vyhol výpovedi a odpovedal, že podľa kamerového záznamu bezpečne spoznal, že to bola tá osoba, čo ma okradla (vtedy poškodený v podstate sa odvoláva na kombináciu fotiek predložených mu z kamerového záznamu pred rekogníciou). Taktiež aj na hlavnom pojednávaní sa poškodený uviedol, že neregistroval moment, kedy malo dôjsť údajne k ukradnutiu peňaženky. Podľa názoru obhajoby je tiež sporné, či sa v inkriminovanom čase na mieste nenachádzalo viac ľudí, a to s poukazom na vyjadrenie poškodeného na hlavnom pojednávaní, kde v poslednej v časti 3. odseku na str. 7 svojej výpovede (pri výsluchu obhajcom) o.i. uviedol „...preto som následne oznámil, že mi pán musel zobrať peňaženku, ale na toto už nikto nereagoval..." Obhajoba si kladie otázku, že kto mal vôbec reagovať (je zjavné zo slova nikto, že sa jedná o množné číslo), keď tam nikto nebol. Podľa obhajoby toto sú len najzávažnejšie pochybenia, ktorými sa absolútne nezaoberal a ani ich nevyhodnotil súd I. stupňa. Má za to, že už z vyššie citovaného vyplývajú tak závažné skutočnosti, ktoré okresný súd prešiel bez povšimnutia, že sami o sebe, s poukazom na zásadu „in dubio pro reo", mali byť pri správnom vyhodnotení dôkazov podkladom pre oslobodzujúci rozsudok. Okresný súd sa taktiež vôbec nezaoberal popisom osoby, ktorú vo svojej výpovedi zo dňa 27. 06. 2017 uviedol poškodený. Popis osoby, ktorý uviedol poškodený, celkom zjavne nezodpovedá minimálne vekom popisu osoby obžalovaného. Tento nielenže nevyzerá na 30 - 35 rokov, ale nevyzerá ani na svojich 41, nakoľko pôsobí výrazne staršie. To, že poškodený nie je si istý v osobe páchatela a v spôsobe zmiznutia peňaženky, vyplýva i z jeho výpovede zo dňa 19. 04. 2018, kedy na otázku vyšetrovateľa, či je ochotný sa konfrontovať s obvineným, uviedol : „ Je mi to nepríjemné, ale nechcem, aby došlo k nejakému omylu, takže súhlasím s konfrontáciou." Je však nutné konštatovať, že napriek opakovanej žiadosti ku konfrontácii nedošlo ani na súde, a to i napriek

vyššie uvedenému súhlasu poškodeného. Spornou ostáva aj otázka, kedy presne zistil poškodený, že mu chýba peňaženka, ako i prípadné ďalšie stretnutia medzi obžalovaným a poškodeným, či mu tento opakovane dával peniaze aj po údajnom skutku, či sa poškodený obžalovaného po skutku pýtal na skutočnosť, či mu ukradol peňaženku a podobne.

Obhajoba ďalej uvádza, že z výpovedí poškodeného je takisto vidieť, že napriek tomu, že v čase, keď na neho padol obžalovaný okamžite išiel volať pomoc, lebo to považoval za nevyhnutné, neskôr už vypovedá, že sa jednalo o fingovaný pád. Ak by totiž bol považoval pád za fingovaný, okamžite by skontroloval peňaženku a tašku, v ktorej mal veci a nebol by utekal zháňať pomoc. Ak by si bol poškodený istý, že nedošlo určite k strate, vypadnutiu peňaženky, ale že mu bola ukradnutá, tak by sa nevrátil do kaplnky s podstatným časovým odstupom hľadať peňaženku aj s pomocou baterky. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol (ak nebude obžalovaný oslobodený podľa § 285 písm. a/ Tr. por. - s poukazom na nezákonnosť konania) po zrušení rozsudku súdu I. stupňa obžalovaného spod obžaloby oslobodiť podľa § 285 písm. b/ alternatívne písm. c/ Tr. por.

Obžalovaný vo svojom odvolaní, ktoré si sám koncipoval uviedol takmer totožné skutočnosti ako obhajca s tým, že jeho vina v predmetnej trestnej veci preukázaná nebola, vo veci sa cíti byť absolútne nevinný, nakoľko sa žalovaného skutku nedopustil. Rozoberal pritom svoj zdravotný stav, situáciu v kostole, moment kedy poškodenému vypadol mobilný telefón, na ktoré tohto aj upozornil. Dodal, že človek, ktorý odpadol v kostole (on), nemal úmysel páchať žiadny trestný čin, nakoľko bol v šoku, strese, v rozvrátenej šokovej nevedomosti. Keby sa jednalo o vypadnutú hotovosť, či peňaženku, tieto by určitosťou vrátil, i keď „je osobou akou takou“, avšak kostol berie ako svednicu pre svoje blaho a uspokojenie, chrám je pre neho posvätné miesto, ktoré by nikdy nezneužil v páchaní úmyselného trestného činu za účelom prisvojiť si financie. K svojmu písomnému podaniu pripojil aj prefotenú časť zápisnice o výsluchu poškodeného zo dňa 19. 04. 2018, kde podčiarkol tvrdenia, ktoré považuje za rozporuplné. Napokon sa taktiež domáhal o oslobodení spod obžaloby.

Obžalovaný, ako aj jeho obhajca na verejnom zasadnutí krajského súdu zotrvali na písomných dôvodoch podaného odvolania, navrhli tomuto vyhovieť s tým, aby obžalovaný bol spod obžaloby oslobodený z niektorých dôvodov ustanovenia § 285 Trestného poriadku.

Prokurátorka krajskej prokuratúry so zreteľom na správne skutkové a právne závery rozsudku súdu prvého stupňa odvolanie obžalovaného navrhla ako nedôvodné zamietnuť.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Odvolací súd na základe podaného odvolania prioritne posudzoval, či nie sú splnené podmienky pre zamietnutie odvolania podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku alebo pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku a keďže skutočnosti pre také rozhodnutie nezistil, podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým bolo podané odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo s tým, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, by odvolací súd prihliadol len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, čo nezistil.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa vo vzťahu k rozhodovaniu o vine vykonal všetky dostupné a potrebné dôkazy, ktoré správne vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu ukladajú ustanovenia § 2 ods. 10, 12 Tr. por., preto dospel k správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom, ktoré v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. podrobne a vecne správne v napadnutom rozsudku odôvodnil.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Pri plnení revíznej povinnosti odvolací súd zistil, že skutky boli súdom prvého stupňa ustálené na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, pri dodržaní zásad bezprostrednosti, priamosti a ústnosti ako aj pri rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu. Dôkazy boli vykonané spôsobom a v rozsahu a následne i vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 10, ods. 12 Tr. por..

Zo spisového materiálu a z vyjadrení strán na verejnom zasadnutí konanom na odvolacom súde vyplýva, že rozsudok prvostupňového súdu bol napadnutý odvolaním obžalovaného aj proti výroku o vine, čím odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku v celom rozsahu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Odvolací súd pritom zistil, že podané odvolania sú nedôvodné, čo vyplýva z nasledujúcich skutočností.

I. K výroku, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným zo spáchania trestnej činnosti

Ku konaniu na prvostupňovom súde odvolací súd uvádza, že procesným stranám bola riadne doručená obžaloba a výzva na vykonanie dôkazov podľa § 240 ods. 3 Trestného poriadku, pričom procesné strany boli aj riadne predvolané, resp. upovedomené o termíne hlavného pojednávania, ktoré bolo vykonané v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku a prvostupňový súd v konaní a rozhodovaní rešpektoval zásadu náležitého zistenia skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku a zásadu voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku jasne, zrozumiteľne a dostatočne určitým spôsobom rozviedol, ktoré skutočnosti mal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obhajobou a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a rovnako aj v otázke trestu v prípade obžalovaného W. M..

Treba uviesť, že obžalovaný W. M. na hlavnom pojednávaní pred súdom prvého stupňa páchanie žalovaného skutku poprel, cítil sa byť nevinný a uviedol, že v predmetnom kostole síce bol, do ktorého prišiel za účelom získať nejaké peniaze na nákup jedla. Po tom, ako vošiel dnu, išiel do bočnej uličky smerom ku kaplnke, kde mala sedieť jedna pani, od ktorej žiadal peniaze - drobné, ale žiadne mu táto nedala. Na druhej strane kostola si všimol aj poškodeného, pričom k nemu pristúpil a pýtal si od neho drobné. V tom čase mu však začalo byť nevoľno a to z dôvodu, že je epileptik a v tom čase bol aj narkomanom. Vzápätí potom padol medzi lavice a keď sa prebral, tak sa už nikto na mieste nenachádzal. Napokon sa postavil a odišiel do ďalšieho kostola na L., kde sa mala v tom čase končiť omša. Na následné otázky uviedol, že si od poškodeného pýtal drobné pričom po tom, ako padol medzi lavice si od neho žiadal pomoc a to aby zavola sanitku. Taktiež uviedol, že medzi lavicami ležal krátku chvíľu, mohlo sa jednať o maximálne minútu, pretože nechcel v kostole zvracať. Rovnako uviedol, že svojím pádom vyrazil poškodenému aj mobilný telefón, na čo ho pri jeho odchode pre pomoc aj upozornil, aby si ho nezabudol. Tiež uviedol, že po tom, ako sa zvracal pred kostolom sa už na miesto nevrátil, nakoľko sa v kostole mala začať omša a nechcel tam pobežovať "hore, dole". Na otázky svojho obhajcu dodal, že sa s poškodeným po skutku aj niekoľkokrát stretol na K.de sa ho okrem iného mal poškodený pýtať, či mu obžalovaný neodcudzil peňaženku, čo on poprel. Obžalovaný sa rovnako vyjadril aj ku svojej skoršej výpovedi, ktorú uskutočnil pred sudcom pre prípravné konanie v rámci rozhodovania o jeho vzatí do väzby kedy uviedol, že sa priznával k inému skutku.

Pokiaľ ide o poškodeného R.. W. G., tento na hlavnom pojednávaní uviedol, že prišiel do predmetného kostola približne v čase 19:10 - 19:15, následne sa presunul do kaplnky, kde sedela iba jedna mladá slečna a to vpravo od neho. So sebou mal kapsičku, v ktorej mal mobil a navrchu peňaženku, po asi 5-tich minútach prišiel do kostola aj obžalovaný, zachytil ho periférne pohľadom a registroval ho ako jednu z osôb, ktoré pýtajú peniaze v kostole a to aj od starých ľudí a niekedy aj pomerne agresívnym spôsobom.

Všimol si, že si pýtal drobné od tejto slečny, táto mu niečo odvrkla, zrejme aby dal pokoj, následne sa zdvihla a odišla. Videl taktiež, že sa obžalovaný následne vzdialil dozadu a za pár sekúnd, ako slečna odišla sa vrátil, prišiel k nemu a pýtal si od neho drobné, zrazu však povedal, že mu je zle a následne tak pomerne čudne na neho padol, že mu tým zhodil kapsičku z ktorej vypadol mobil. Poškodený však vstal a išiel pre obžalovaného zavolať pomoc, nechcel telefonovať z mobilu, keďže bol kúsok od sakristií. Bol tam jeden z bratov františkánov, ktorému oznámil mu, že nejakému bezdomovcovi tam došlo zle, po čom sa vrátili na miesto, kde sa však už nikto nenachádzal, pričom od momentu jeho odchodu po návrat ubehlo 15 maximálne 30 sekúnd. Poškodený sa išiel ešte pozrieť von, kde už nikoho nevidel a asi po troch minútach si všimol, že mu chýba peňaženka, ktorú následne začal hľadať v kostole, ale nenašiel, pričom až následne si uvedomil, že obžalovaný pomerne zázračne odišiel, a už ani nenašiel. Následne na otázky prokurátora poškodený uviedol, že v peňaženke mal hotovosť 50,-€, kartičku ZŤP, kartičku na MHD, bankomatovú kartu, bratislavskú mestskú kartu a rôzne zľavové karty. Peňaženku mal v kapsičke navrchu. Celé to vyhodnotil tak, že pád obžalovaného bol úmyselný. Skutok potom ohlásil z dôvodu, že keď sa dovolať na infolinku za účelom zablokovania bankomatovej karty tak mu oznámili, že s kartou je spojené aj poistenie, avšak banka bude potrebovať doklad od polície.

Na otázky obhajcu poškodený uviedol, že telefón mal rovnako v kapsičke, avšak po páde obžalovaného na neho vypadol a ležal vedľa neho, obžalovaný ho skutočne upozornil, že mu vypadol telefón a následne úplne omdlel. Do jeho návratu na miesto ubehlo aj s mníchom 20 sekúnd, kedy tam už obžalovaný nebol. Následne uviedol, že nevidel ako mu obžalovaný vzal peňaženku avšak registroval, že pád obžalovaného bol nafingovaný. Obžalovaného aj následne hľadal išiel aj von a vrátil sa naspäť hľadal peňaženku aj po laviciach ale ju nenašiel, preto som následne oznámil, že mu obžalovaný musel zobrat peňaženku ale na to už nikto nereagoval, asi sa to tam deje často.

Pred okresným súdom bol so súhlasom procesných strán prečítaný aj znalecký posudok znalkyne W. X. K. zo dňa 26. 04. 2018 (č.l. 77- 89) z ktorého vyplýva, že obžalovaný netrpí duševnou poruchou, ktorá by akýmkoľvek spôsobom znižovala schopnosti rozpoznávania či ovládania, pričom bol u neho zistený syndróm závislosti od viacerých návykových látok a to od metanfetamínu - pervitínu, od opiátov - heroínu, v minulosti už mal skúsenosti aj s toluénom, marihuanou, kokaínom, alkoholom a liekmi typu benzodiazepínu, tiež hrával automaty a je fajčiar tabaku. Pred znalkyňou sa vyjadril aj k inkriminovanej udalosti s tým, že v tom čase mohol vziať obvyklú dávku drogy - heroínu, po ktorej mu údajne prišlo zle, udalosť popisoval podrobne s tým, že on sa skutku nedopustil. Podľa znaleckého posudku obžalovaný nebol forenzne závažnejšie intoxikovaný a jeho rozpoznávacíe schopnosti boli plne zachované, pričom obžalovaný mohol rozpoznať nebezpečnosť a protiprávnosť svojho konania. Znalkyňa odporučila absolvovať obžalovanému protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Súd prvého stupňa prečítal aj zápisnicu o rekognícii osoby (č.l. 59), z ktorej vyplýva, že obžalovaný bol opoznaný poškodeným, ako osoba, ktorá na neho padla v kostole pri krádeži jeho peňaženky. Zo správy zo sociálnej poisťovne (č.l. 150) treba konštatovať, že obžalovaný W. M. bol v pracovnom pomere jedine v dobe, keď sa nachádzal vo výkone trestu odňatia slobody a v Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Želiezovciach, kde vykonával prácu v čase od 2012 - 2016. Z výpisov z ústrednej evidencie priestupkov (č.l. 249) bolo zistené, že menovaný bol v čase od 2014 - 2017 25-krát priestupkovo prejednávaný, a to okrem drobných majetkových priestupkov sa dopúšťa priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu, ako aj pri dodržiavaní čistoty a poriadku v mestskej časti Bratislava M. W.. Z odpisu z registra trestov (č.l. 256) vyplýva, že obžalovaný bol doposiaľ jedenásťkrát súdne trestaný a to za majetkovú trestnú činnosť (krádeže), drogovú trestnú činnosť a násilnú trestnú činnosť (lúpež). Zo spisového materiálu Okresného súdu Bratislava II pod sp. zn. 5T/37/2018 taktiež vyplýva, že tento súd vydal dňa 28. 03. 2018 vo veci trestný rozkaz, ktorým obžalovanému pri uznaní viny pre prečin marenia výkonu u úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. f/ Tr. zák. ho odsúdil na trest odňatia slobody vo výmere desať mesiacov s podmienčným odkladom so skúšobnou dobou v trvaní osemnásť mesiacov. Predmetný trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 31. 07. 2018 a koniec skúšobnej doby má vyznačený k 01. 02. 2020.

Odvolací súd má na základe dokazovania, vykonaného na prvostupňovom súde za to, že týmto bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané spáchanie skutku obžalovaným W. M., ktorého konanie zároveň napĺňa všetky znaky zločinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c/, ods. 4 písm. c/ Trestného zákona, nakoľko z vykonaných dôkazov je podľa odvolacieho súdu zjavné a bezpochyby preukázané, že v mieste, čase a spôsobom uvedeným v skutkovej vete tohto rozsudku obžalovaný úmyselným konaním (formou priameho úmyslu), chcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť týmto zákonom

chránený záujem, podľa § 15 písm. a/ Tr. zák.). Krajský súd zhodne aj s dôvodmi rozsudku okresného súdu konštatuje, že zistený skutkový stav, ktorý je uvedený v skutkovej vete, v zásade nie je sporný. Obžalovaný popiera jedine skutočnosť, že odcudzil poškodenému peňaženku avšak nepopiera, že sa v rozhodnom čase v kostole nachádzal, rovnako nepopiera, že by na poškodeného v kostole padol. Z uvedeného hľadiska je bez právneho významu námietka obhajcu ohľadom vykonanej rekognície, nakoľko obžalovaný sám priznal, že bol osobou, ktorá padla na poškodeného a teda ustálenie osoby je bezpečne a v dostatočnej miere preukázané výpoveďou poškodeného a najmä obžalovaného.

Podľa § 212 ods. 1, Tr. zák. kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a spôsobí tak malú škodu, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Podľa § 212 ods. 2, Tr. zák. rovnako ako v odseku 1 sa potrestá, kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a

- a) čin spácha vlámaním,
- b) bezprostredne po čine sa pokúsi uchovať si vec násilím alebo hrozbou bezprostredného násillia,
- c) čin spácha na veci, ktorú má iný na sebe alebo pri sebe,
- d) takou vecou je vec z úrody z pozemku, ktorý patrí do poľnohospodárskeho pôdneho fondu, alebo drevo z pozemku, ktorý patrí do lesného pôdneho fondu, alebo ryba z rybníka s intenzívnym chovom,
- e) čin spácha na veci, ktorej odber podlieha spoplatneniu na základe osobitného predpisu, alebo
- f) bol za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutý.

Podľa § 212 ods. 3 Tr. zák. odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 alebo 2

- a/ spôsobí ním väčšiu škodu,
- b/ hoci bol za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený, alebo
- c/ z osobitného motívu.

Podľa § 212 ods. 4 Tr. zák. odňatím slobody na tri roky až desať rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 alebo 2

- a) a spôsobí ním značnú škodu,
- b) závažnejším spôsobom konania,
- c) na mieste požívajúcom piete alebo všeobecnú úctu alebo na mieste konania verejného zhromaždenia alebo obradu,
- d) na veci, ktorá požíva ochranu podľa osobitného predpisu,
- e) tým, že taký čin zorganizuje, alebo
- f) na chránenej osobe.

II. K výroku o treste

Trestný zákon vo viacerých ustanoveniach upravuje otázku ukladania trestov, a to jednak pri zásadách ukladania trestov, jednak pri úprave jednotlivých druhov trestov. Základnými ustanoveniami, ktoré musí súd pri ukladaní trestu zohľadniť je účel trestu (§ 34 ods. 1 Trestného zákona) a vymedzenie okolností, na ktoré musí súd prihliadnuť pri určovaní druhu trestu a jeho výmery (§ 34 ods. 4 Trestného zákona).

Účelom trestu je zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti (represívny prvok) a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život (prvok individuálnej prevencie) a súčasne iných odradil od páchania trestných činov (prvok generálnej prevencie), pričom trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou (§ 34 ods. 1 Trestného zákona).

Pri určení druhu trestu a jeho výmery má súd prihliadnuť na jednej strane na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na druhej strane na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, pričom trest by mal postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a blízke osoby (34 ods. 3 a ods. 4 Trestného zákona).

Pri ukladaní trestu je potrebné v prvom rade vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu, ktorá je určená trestnou sadzbou ustanovenou pri jednotlivých skutkových podstatách trestných činov. Jednotlivé trestné činy podľa zákonom ustanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia rozdeľuje Trestný

zákon na prečiny a zločiny, resp. obzvlášť závažné zločiny. Tomuto rozdeleniu zodpovedá možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov, keďže podľa § 34 ods. 2 a ods. 6 Trestného zákona páchateľovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v Trestnom zákone, pričom jednotlivé druhy trestov možno uložiť samostatne alebo aj viac trestov popri sebe, avšak za trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti zákona prevyšuje päť rokov, musí súd vždy uložiť aj trest odňatia slobody.

Podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. ak súd odsudzuje páchateľa za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Podľa odseku 2/ citovaného zákonného ustanovenia spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchateľovi skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom.

V osobe obžalovaného W. M. ide v súčasnosti o 41-ročného rozvedeného, nezamestnaného muža so základným školským vzdelaním, ktorý má jednu vyživovaciu povinnosť (syn W., narodený XX. XX. XXXX z partnerského vzťahu). V registri trestov má 11 záznamov, pričom inkriminovanej trestnej činnosti sa dopustil skôr, ako bol právoplatne odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II, sp.zn. 5T/37/2018 zo dňa 28. 03. 2018 pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. f/ Tr. zák., pre skutok spáchaný dňa 11. 07. 2016, v ktorom mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere desať mesiacov s podmieneným odkladom so skúšobnou dobou v trvaní osemnásť mesiacov a koniec skúšobnej doby má vyznačený ku dňu 01. 02. 2020.

Prvostupňový súd uložil obžalovanému v napadnutom rozsudku súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 6 mesiacov so zaradením do ústavu so stredným stupňom stráženia. Odvolací súd uvádza, že pri takto uloženom treste obžalovanému nedošlo zo strany prvostupňového súdu k porušeniu ustanovenia Trestného zákona, pričom odvolací súd takisto poukazuje na osobu obžalovaného, ktorý už bol opakovane súdne trestaný, je možné konštatovať absenciu poľahčujúcich okolností a naopak, existenciu priťažujúcich okolností podľa § 37 písm. m/ Trestného zákona (obžalovaný bol už v minulosti za trestný čin odsúdený), t. j., v zmysle § 38 ods. 4 Trestného zákona ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, čo v danom prípade znamená, že pri základnej trestnej sadzbe od 3 až 10 rokov, dolná hranica tejto sadzby sa zvyšuje o jednu tretinu, takže pri takto upravenej trestnej sadzbe dolná hranica je 5 rokov, 4 mesiace a horná 10 rokov. Krajský súd konštatuje, že prvostupňovým súdom uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 a pol roka je možné považovať za správny a zákonný, v súlade so zákonom.

Zaradenie obžalovaného do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia sa správne opiera o ustanovenie § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák., keďže tento už bol vo výkone trestu pre úmyselný trestný čin.

Taktiež je správny aj výrok rozsudku okresného súdu, ktorým podľa § 73 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 73 ods. 2 písm. d/ Tr. zák. uložil obžalovanému aj ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd nezistil žiadny dôvod na zmenu výroku o treste, odvolanie obžalovaného W. M. ako nedôvodné, postupom podľa § 319 Tr. por., zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.